

JUODŲJŲ
KAKLARAIŠČIŲ
KLUBAS

AGNĖ BAUSIENĖ

AGNĖ BAUSIENĖ

— JUODŲJŲ —
KAKLARAIŠČIŲ
— KLUBAS —

Romanas

Eva

– Trisdešimt devyni ir keturiasdešimt du centai, – vyriškis įstatė kortelę į skaitytuvą, o aš nususukau į šalį. Žiūrėjau pro langą laukdama, kol vyras suves kodą, ir stebėjau, kaip į degalinę atvažiavo dar du automobiliai. – Jūsų čekis, – padaviau į rankas. – Gero kelio.

– Ačiū, – jis nusišypsojo ir išėjo.

Lauke buvo tamsu. Nekenčiau darbo visą parą veikiančioje degalinėje. Labiausiai nekenčiau naktinės pamainos. Klientų būdavo mažai – vos keli per naktį, o atsipalaiduoti negalėjau, nes visai neseniai įrengė kameras, kurios filmavo ne tik degalinės stoteles, bet ir kasos aparatą, prie kurio turiu būti visada. Tad nepakenčiama kankynė tapo dar sunkesnė. Bėlika, kad iš manęs atimtų kėdę ir turėčiau prastovėti visą naktį

kiekvieną pamainą. Ir dėl viso to turėjau būti dėkinga savo buvusiam. Džiugino tik tai, kad šiandien – paskutinė naktinė pamaina. Turėsiu tris išeigines, o vėliau – keturias dienes pamainas. Tos dienos būdavo pačios geriausios – galėdavau vėl pasijusti kaip paprasta mergina, o ne naktimis dirbanti varguolė.

Norėjau, kad tie du vairuotojai greičiau apsipirktų ir išvažiuotų, o aš galėčiau ką nors pasižiūrėti per televizorių. Ir nors jis buvo vos didesnis už mano delną, vis geriau negu nieko.

Pirmasis atvažiavęs automobilis buvo prabangus, bet negalėjau pasakyti, kokios markės. Atpažindavau populiarias automobilių markes, tačiau šonu stovintis automobilis atrodė nematytas. Ir egzotiškas. Vairuotojas įsipylė kuro ir lėtu žingsniu patraukė parduotuvės link. Vos jam įžengus vidun pastebėjau, kaip tobulai sušukuoti jo šviesoki plaukai, kaip lygiai apkirpta trumpa barzda, dengianti smakrą ir skruostus, kaip nepriekaištingai atrodo kostiumas, ant kurio nepastebėjau nė menkiausios raukšlės. Jis arba iš fotosesijos pabėgęs modelis, arba iš parduotuvės virtinos atgijęs manekenas. Greičiausiai pirmasis variantas. Vyras nuėjo prie automobilių prekių lentynos ir viena ranka trindamas smakrą kažką svarstė. Net norėjau nueiti ir

paklausti, ar nereikia pagalbos, bet apie automobilių prekes mažai ką išmaniau. Jei jis būtų stovėjęs prie šokoladukų ir būtų nežinojęs, kuri išsirinkti, mielai noru būčiau patarusi, bet dabar...

Į degalinę įžengė ir antrojo automobilio vairuotojas, bet nepastebėjau, kad jis būtų pylęsis kuro. Šis patraukė tiesiai prie prekystalio ir užsimaukšlinęs kapišoną sustojo priešais mane.

– Cigarečių pakelį, – paprašė nervingai.

– Kokių? – pasiteiravau stengdamasi įžiūrėti jo veidą.

– Paspaudžiamų.

– Paspaudžiamų? – paklausiau nesupratusi.

– Taip, na tų, kur...

– Kiek jums metų? – paklausiau kiek pasilenkusi.

– Dvidešimt vieneri, – pradėjo trinti rankas vieną į kitą, lyg jos staiga būtų sudrėkusios.

– Prašau, parodykite dokumentą, – retai kada prašydavau parodyti asmens dokumentą, tačiau kai jaunas vaikinukas su kapišonu, dengiančiu pusę veido, ir balsu, kuris primena mergaitės, naktį atvažiuoja pirkti cigarečių, tai šiek tiek kelia įtarimų.

– Palikau automobilyje.

– Nieko tokio, aš palauksiu. Dirbam visą parą, neužsidarysim, – nusišypsojau tikėdamasi, kad jis apsisuks ir išeis, supratęs, kad tabako jam neparduosiu.

– Klausyk, parduok man cigaretes ir aš išeisiu.

– Kai tik parodysite dokumentus ir įsitikinsiu, kad jums iš tikro dvidešimt vieneri, galėsite nusipirkti kad ir visas čia esančias cigaretes.

– Nagi, juk kamera nemato mano veido, – jis kiek kilstelėjo galvą kameros link, lyg aš nežinočiau, kur ji yra.

– Aš neparduosiu cigarečių, – pasakiau griežtesniu tonu, nes visas šis pokalbis pasidarė kiek juokingas.

– Manau, kad parduosi, – rankas jis laikė megztinio kišenėse ir vienoje iš jų demonstratyviai išryškėjo siluetas, panašus į pistoletą.

Atsitraukiau žingsnį atgal ir akyse pradėjo mirgėti visi internete matyti vaizdeliai apie parduotuvių apiplėšimus, visi matyti filmai ir dokumentika. Taip pat mačiau, kaip kasininkai arba išsitraukdavo ginklą ir nuvydavo juos šalin, arba iškeldavo rankas ir leisdavo apiplėšti parduotuvę, kad tik patys liktų sveiki. Žinojau tik tiek, kad ginklo po prekystaliu aš neturiu. Drąsos taip pat. Negalėjau pasakyti, ar mano širdis pradėjo

taip smarkiai plakti, kad nebesugebėjau pajusti jos plakimo, ar ji tiesiog sustojo ir organizmas to dar nesuprato. Stovėjau sustingusi ir nežinia ko laukiau.

– Greičiau, cigaretės, – pakartojo jis ir laisva ranka parodė, kurias turėčiau paduoti. Nenuleisdama akių nuo vaikinio ranka apčiuopiau cigarečių pakelį ir padėjau jį priešais save ant prekystalio. Negalėjau patikėti, kad mus apiplėš tik dėl jų. – Daugiau, – pajudino ranką kišenėje, priversdamas mane iš karto paimiti ir likusius pakelius.

– Nedaryk kvailystės, – išgirdau save sakant.

– Tylėk, – laisva ranka vaikinukas grūdo cigarečių pakelius į tuščią megztinio kišenę, kai iš už nugaros jį sučiupo kostiumuotas vyras, apie kurį buvau visiškai pamiršusi. Vaikinukas pradėjo klykti ir rėkti nesavu balsu, nes vyras užsuko ranką jam už nugaros ir parklupdė ant kelių.

– Nežemink savęs dar labiau, – pasakė šaltu ir žemu tonu, nors vaikinukas jo tikriausiai negirdėjo. – Iškvieskite policiją, – pasakė atsisukęs į mane.

Aš vis dar stovėjau lyg įbesta. Papurčiau galvą ir vėl pradėjau mąstyti. Čiupau telefoną, gulėjusį po prekystaliu prie mini televizoriaus, ir surinkau policijos numerį.

Po kelių minučių raudoni ir mėlyni švyturėliai jau mirgėjo už stiklinės degalinės sienos ir itin garsi sirena kurtino ausis. Vaikinukas vis dar klykė, o vyras kartais vis pasukdavo jo ranką, kuri atrodė nenatūraliai aukštai ir kartais užmesdavo akį į mane.

Kaip paaiškėjo, vaikinukas neturėjo jokio ginklo. Jis tiesiog ranka imitavo ginklo formą kišenėje ir bandė mane įbauginti. Bet policija vis vien tai įvardijo kaip ginkluotą apiplėšimą ir išsivežė jį į areštinę kartu su kameros įrašais, kuriuos parūpino į darbą atvažiavęs savininkas.

– Ar gerai jaučiatės? – paklausė kostiumuotas didvyris, kai aš sėdėjau ant kėdės ir svarsčiau, ar prašyti savininko pasiimti laisvą naktį.

– Taip, ačiū, kad mane išgelbėjote, – vis dar drebančiu balsu atsakiau.

– Pilietinė pareiga, – pasakė mandagiai.

– Modestai, – kreipiausi į savininką, kuris išėjo iš savo kabineto ir ruošėsi eiti laukan, – gal būtų įmanoma, kad mane pakeistų kita mergina?

– Eva, dabar pusė keturių ryto. Nė viena mergina tikrai nesutiks tavęs pakeisti dėl keturių valandų, – jis nutaisė apgailestaujančią miną, nors žinojau, kad jam nė motais.

– Tai galbūt galite uždaryti degalinę iki ryto? Visgi čia buvo bandyta įvykdyti apiplėšimą, – įsikišo didvyris.

– O kas jūs būsite? – atsisuko Modestas.

– Itanas.

– Tai jis išgelbėjo mane, – pridūriau, nes mačiau, kad vyro vardas savininkui nieko nereiškė.

– Malonu, Itanai, bet ant durų parašyta, kad dirbame visą parą. O tai reiškia, kad negalime užsidaryti. Juk padirbsi dar kelias valandas? Tau gi nuo rytojaus laisvadieniai.

– Padirbsiu, – pasakiau tyliai, suprasdama, kad kitos išeities neturiu.

– Na ir gerai. Malonu susipažinti, Itanai, ir ačiū, kad apsaugojote degalinę, – Modestas apsisuko ir išėjo, o aš galvoje jį išvadinau įvairiausiais žodžiais, kuriuos kada nors norėčiau pasakyti jam į akis. Svarsčiau, ko labiau nemėgau – šio darbo ar jo, ir nuoširdžiai negalėjau apsispręsti.

– Neblogas bosas, – mostelėjo nykščiu į beišvažiuojantį vyrą.

– Pats geriausias, – nusišypsojau ironiškai.

– Jums viskas bus gerai? – paklausė.

– Taip. Ačiū dar kartą, – iš tikro jaučiausi be galo dėkinga. Nežinia, kas galėjo nutikti, jei čia nebūtų buvę Itano. Galbūt vaikas būtų pasiėmęs cigaretės ir pabėgęs, o galbūt būtų sugalvojęs pasiimti ir kasos aparato turinį ar dar blogiau. Nenorėjau spėlioti, kas būtų buvę. Norėjau pamiršti, kas įvyko, ir greičiau grįžti namo.

– Jums praverstų kava, – vyras nuėjo prie kavos aparato, o aš iš rankinės išsitraukiau tabletes nuo skausmo. Tik dabar supratau, kad man siaubingai skauda galvą, ir nežinau kiek ilgai. Išgėriau tabletę ir laukiau, kada pasijus jos poveikis. – Štai, – sugrįžęs prie prekystalio priešais save pastatė du kavos puodelius, – pavaišinsiu jus kava.

– Tai aš turėčiau vaišinti, – pasijutau kiek nepatogiai.

– Kitą kartą, – jis lengvai šyptelėjo, nors veidas vis vien atrodė rimtas ir neįskaitomas.

Vyras sumokėjo už kurą, kavą ir išsirinktą automobilio kvapą ir išėjo. Sėdo į savo prabangų tamsų automobilį ir išvažiavo. Vos dingo už mano matymo ribų, pasijaučiau nesaugiai. Nors Itano nepažinojau, bet jo poelgis ir buvimas čia tikrai suteikė saugumo jausmą, o jam išvykus pradėjau dairytis, ar tik vėl nepasirodys

tas pats vaikinuko automobilis. Guodžiausi tik tuo, kad jį išsivežė policija. Juk negali būti toks sutapimas, kad tą pačią naktį kas nors antrą kartą bandys padaryti tą patį nusikaltimą? Tiesa?

Likusios darbo valandos buvo tokios ilgos, kad su kiekviena tiksinčia minute darėsi vis sunkiau sulaukti darbo pabaigos. Iki ateinant Silvijai, kuri dirbs po manęs, buvo atvažiavę dar keturi automobiliai ir sulig kiekvienu krūptelėdavau. O jiems išvažiavus pajusdavau palengvėjimą. Įdėmiai apžiūrėdavau kiekvieną vairuotoją, jam dar nespėjus išlipti iš automobilio, ir jei tik kuris nors pasirodydavo kiek įtartinas, iš anksto telefone surinkdavau policijos numerį, kad prireikus galėčiau paspausti skambinimo mygtuką ir viskas vyktų kur kas greičiau. Drebančiomis rankomis paimdavau nuolaidų kortelę ir drebančiomis rankomis atiduodavau grąžą. Visi lyg susitarę į mane žiūrėjo kaip į kokį vaiduoklį, nors nuėjusi į tualetą ir pažiūrėjusi į save veidrodyje panašiai ir atrodžiau. Veido oda buvo išbalusi, o akys didelės, nors ir nesistengiau jų išpūsti. Tiesiog buvau išsigandusi ir nežinojau, kaip nusiraminti.

Guodė tik tai, kad už lango pradėjo švisti ir netrukus pasirodys Silvija. Artėjant darbo pabaigai lyg ir sugebėjau šiek tiek nusiraminti. Be to, nuovargis taip

pat darė savo. Atėjus kolegei pasijutau lyg visą tą laiką ant pečių būčiau nešusi didžiulį nešulį, slėgte slėgusį mane prie žemės. Greitai papasakojau jai, kas nutiko, ir stebėjau jos veide bekylančią paniką. Paguodžiau, kad dieną tokie dalykai nevyksta, nors pati tuo dabar jau nebetikėjau, bet jai, regis, tai padėjo, ir sėdau į automobilį.

Grįžusi namo nežinojau, ką pirmiausia norėčiau padaryti – išsimaudyti, pavalgyti ar pamiegoti. Žinojau tik tiek, kad jei prigulsiu bent minutei, nebesugebėsiu atsikelti ir užmigsiu tuščiu skrandžiu ir nešvari. Tad dušas buvo mano pirmoji stotelė, po kurios būčiau norėjusi pasakyti, kad jaučiuosi geriau, bet būčiau melavusi. Maistas taip pat nebuvo toks skanus, koks būna įprastai, tad suvalgiusi vos kelis kąšnius nuėjau link lovos. Ši buvo minkšta, kaip visada, tad mintyse spėjusi padėkoti, kad mano nuovargis stipresnis nei išgąstis, užmigau.

Prabudau gerokai po pietų. Greičiau jau reikėtų sakyti – beveik vakaras. Telefonas buvo tuščias. Jokių Modesto skambučių pasiteirauti, kaip laikosi jo darbuotoja, kuri patyrė traumą darbe, nieko. Vis svarsčiau, kodėl nieieškau kito darbo. Bet, tikriausiai, tai klausimas kitam kartui.

Tik ramiai žiūrėdama televizorių prisiminiau, kad už poros valandų turiu aklą pasimatymą, kurį man suorganizavo draugė Dovilė. Nežinojau, kaip vyksta akli pasimatymai, ir apskritai nemėgau į juos eiti, bet Dovilė primygtinai reikalavo, kad pradėčiau į juos vaikščioti. Anot jos, praėjo pernelyg daug laiko nuo mano paskutinių nelaimingų santykių ir turiu judėti toliau. Vardan savo ramybės sutikau, kad tik ji nustotų zyzti. Be to, ji griežtai uždraudė pasižiūrėti, kaip vaikinai atrodo, ir net nepasakė jo pilno vardo, kad nesugalvočiau sukčiauti ir neieškočiau jo nuotraukos internete, nes tikrai būčiau taip padariusi. Bet dabar svarsčiau, ar nederėtų man atšaukti suplanuoto pasimatymo, tiesiog ramiai pasėdėti namuose ir iki galo susitvarkyti su patirtu stresu. Po ilgų mąstymų apsisprendžiau, kad geriausias minčių prablaškymas ir bus išeiti į miestą ir susipažinti su naujais žmonėmis. Tai tikrai nukreips mano mintis kita linkme.

Supratusi, jog nebeturiu daug laiko ir man jau tuoj reikia išeiti pro duris, kad nepavėluočiau nuvažiuoti į sutartą vietą, susirišau plaukus į nepaklusnų kuodą, kelis kartus patepiau blakstienas tušu ir šiek tiek paryškinau skruostus kontūriline pudra. Apsirengiau juodą palaidinę, melsvus džinsus ir baltus sportbačius.

Pasiėmiau odinę striukę, rankinę ir nubėgau į automobilį.

Sutarta vieta buvo kavinė-baras kitame miesto gale. Nегana to, kad kiekvienas šviesoforas buvo raudonas ir prie jų praleisdavau po geras penkias minutes, tai dar pataikiau į piką. Gatvės buvo pilnos automobilių ir net iš pačių mažiausių gatvelių, kurias šiaip laikytum apleistomis, išvažiuodavo po kelias mašinas ir įsiliedavo į bendrą eismo troškinį. Vis žvilgčiojau į laikrodį ir supratau, kad vėluoju, o iki vietos man dar buvo likę apie keturis kilometrus. Įprastai tokį atstumą nuvažiuočiau per penkias – septynias minutes, bet piko metu galėjau užtrukti ir dvidešimt. Gerai, kad šiandien buvo ne toks tirštas eismas ir sutartoje vietoje buvau po dvylikos minučių, nors vėlavau jau pusvalandį.

Neturėjau jokių vaikino kontaktų, tad niekaip negalėjau jo atsiprašyti ir įspėti, kad vėluosiu, todėl įėjusi į barą meldžiau, kad jis vis dar manęs lauktų. Vos įėjusi vidun ir pamačiusi, kiek čia žmonių, supratau, kad nežinau, kaip jis atrodo ir kaip man jį atpažinti. Žinojau, kad jo vardas Laurynas, bet juk negalėjau eiti prie kiekvieno ten buvusio vyro ir klausti jo vardo. Stovėjau vos žingsnis nuo įėjimo ir dairiausi aplinkui,

ieškodama nežinia ko. Tikriausiai tikėjau, kad mane pasitiks kaip oro uoste – su didžiuliu plakatu, ant kurio bus parašyta „Eva“. Deja, taip nebuvo. Kelis kartus apsisukau aplink save, įdėmiai nužiūrėdama kiekvieną staliuką, ir pastebėjau, kad kavinėje buvo tik trys vyrai, prie staliuko sėdėję vieni. Na, paklausti trijų vyrų vardų nėra taip jau blogai.

Priėjusi prie pirmojo paklausiau, kuo jis vardu, bet šis tik gūžtelėjo pečiais ir toliau kalbėdamas telefonu mostelėjo ranka, kad eičiau šalin ir netrukdyčiau. Ant jo stalo buvo padėtas nešiojamasis kompiuteris. Supratau, kad tai tikriausiai ne Laurynas. Beeidama prie kito vyro pamačiau kavinės kampe iškeltą ranką, kviečiančią prieiti. Tikėjau, kad tai Laurynas, o ne vyras, ieškantis padavėjos.

– Eva? – paklausė atsistojęs.

– Taip. Tu Laurynas? – nusišypsojau.

– Tas pats.

– Atleisk, kad vėluoju. Eismas toks beprotiškas, jog maniau, teks nakvoti prie šviesoforo, – nusirengiau striukę ir pakabinau ją ant kėdės atkaltės.

– Nieko tokio, aš pats šiek tiek vėlavau, tad džiaugiuosi, kad tau nereikėjo manęs laukti, – vaikinai

atrodė simpatiškas. Nepasakyčiau, kad kažkuo išsiskiriantis, bet, gerai pagalvojus, nenorėčiau susitikinėti su labai dėmesį atkreipiančiu vyru.

Atėjus padavėjai, užsisakėme kavos ir desertą. Nors ir norėjau valgyti, jausčiausi keistai, jei aš valgyčiau, o jis – ne. Tikriausiai po pasimatymo teks gamintis vakarienę namuose.

– Sakyk, kas tave paskatino su manimi susitikti? – netikėtai paklausė, kai padavėja mums prieš nosis pastatė puodelius garuojančios kavos.

– Draugė. Ji jau seniai sakė, kad turiu nueiti į pasimatymą. O tave kas?

– Ta pati draugė. Sakė, kad tu graži. Man to užteko, – nusišypsojo, nors man toks jo požiūris ne visiškai patiko. Bet negalėjau jo teisti dėl pirmos nepatikusios frazės. Jaudulys daro savo ir pirmojo pasimatymo metu galima prikaltėti keisčiausių dalykų, tad per daug į galvą neėmiau.

– Sakyk, kuo užsiimi gyvenime? – nežinojau, ko turėčiau jo klausti. Praėjo labai daug laiko nuo mano paskutinio pasimatymo. Gerai pagalvojus, į pasimatymusėjau, tikriausiai, dar būdama studente, o vėliau mano romantiškos paieškos nutrūko supratęs, kad visi

geri vyrai seniai užimti. Tai patvirtino ir paskutinis vaikas, kuris, švelniai tariant, buvo keistas. O santykių pabaigoje viskas pasidarė dar keisčiau. Bet nenorėjau apie jį galvoti.

– Esu draudimo agentas. Reikia draudimo? – paklausė nenusijuokęs ir nesupratau, ar tai pokštas, ar jis iš tikro bando jį įsiūlyti. – O tu?

– Dirbu degalinėje, – pasakiau kiek susigėdusi.

Visada gėdijausi savo darbo ir mažai kam apie jį pasakojau. Visgi tai turėjo būti mano tarpine stotele po studijų, kol rasiu tinkamą darbą ar bent jau geriau apmokamą, bet kažkas atsitiko ir aš kito darbo tiesiog neieškojau. Nors po šios nakties įvykių pasižadėjau sau, kad bent jau pasižvalgysiu į darbo skelbimus.

– Visada mėgstu pažinoti žmonių iš aptarnavimo srities, – gurkštelėjo kavos.

– Kodėl? – pasmalsavau.

– Na, aš pažįstu tave, tu pažįsti mane. Vienas kitam galim padaryti paslaugą ar nuolaidą.

– Tu nori pigesnės kavos? – paklausiau norėdama pasitikslinti, ar tikrai gerai supratau jo „santūrią“ užuominą.

– Arba kuro, – nusijuokė. Nuoširdžiai nesupratau, ar jo toks humoro jausmas, ar šis pasimatymas – tik

nuolaidų medžioklė. – Tai kada paskutinį kartą turėjai vaikina?

– Prieš metus, jei gerai pamenu, – nuoširdžiai susimąčiau.

– Aš dar aną savaitę išsiskyriau su mergina.

– Kas nutiko?

– Tiesiog atsibodo. Paaiškėjo, kad norim ne tokių pačių dalykų ir mums ne pakeliui.

– O kiek laiko pradragavote? – žvilgtelėjau į laikrodį ir pradėjau svarstyti, kada jau būtų mandagu atsiveikinti.

– Keturis mėnesius, – vėl gurkštelėjo kavos.

– O ar ne per greitai nori šokti į kitus santykius?

– O kas kalba apie santykius? Nebūtina viskam klijuoti etiketes. Galima tiesiog... smagiai leisti laiką, – ir ši jo frazė buvo paskutinė vinis į mūsų nesėkmingo pasimatymo karstą.

– Žinai, aš visai pamiršau, kad turiu aplankyti draugę, – atsistojau nebaigusi gerti kavos ir net nesulaukusi deserto. Iš rankinės išsitraukiau piniginę ir palikau grynųjų ant stalo. – Buvo labai malonu susipažinti, bet jau turiu bėgti, – persimečiau striukę per petį ir nesulaukusi, kol Laurynas mane išlydės, sprukau iš kavinės.

Skaitykite likusius
236 iš **256** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Priešas nėra svarbus, kol nepasikėsina į tavo geidžiamą moterį...

Juodųjų kaklaraiščių klubo nariai – turtingi, įtakingi ir garbingi. Tikri džentelmenai, pasirenkę padėti kebliose situacijose ar suvedant senas sąskaitas... Pavojai, kurie tyko šio klubo narių, jiems tėra mažmožiai, nes šiems vyrams baimė – nepažįstamas jausmas.

Kai klubo vadovas Itanas išgelbėja nuo užpuoliko Evą, ji lieka sužavėta jo sumanumo, jėgos ir... patrauklumo. Ir Itanas po šio įvykio negali pamiršti Evos, tačiau netrukus paaiškėja, kad ji – buvusioji priešininkų klubo vadovo Halo mergina.

Dviem klubams įsivėlus į nuožmią kovą, tarp dviejų negailestingų ugnių – Itano ir Halo – atsiduria būtent Eva.

Ar pavyks Itanui išgelbėti įkaitais paimtus Juodųjų kaklaraiščių klubo narius? Kokį žiaurų planą surezgė Halas, norėdamas išskirti Evą su Itanu?

Jau ketvirtasis lietuvių autorės Agnės Bausienės romanas žada aistringą, adrenalino kupiną meilės istoriją, kuri privers širdį plakti smarkiau.

Kovoje dėl mylimos moters – visos priemonės pateisinamos

AISTROS IR ADRENALINO KUPINAS MEILĖS ROMANAS

Jei jums patiko tokie meilės romanai, kaip „Juodasis ratas“ ar „Mano brolio žmona“, privalote perskaityti romaną „Juodųjų kaklaraiščių klubas“.

ISBN 978-609-484-282-5

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga